

са предавалъ на тишина и на уединенъ селскій животъ. Тамъ той былъ съвѣмъ самичкъ; тамъ, въ таинственна та тишина на священны тѣ ливады и лѣсове, свявала му са нимфа та Егерія. Отъ тѣзи богиня Нума са научилъ высша та мѣдрость, и му было открытъ много отъ туй, щото ѣ скрито за други тѣ хора.

3. Правленіе то на Нума.

Избиранье то на Нума было най добро то нѣщо, което могли да направѣтъ Римляны тѣ. Като са рѣшилъ да приѣмне царско то достоинство, той принесълъ жертва на богове тѣ и трѣгналъ на цѣтъ. Сенатъ тѣ и народъ тѣ го посрѣшнѣли съ радость; жены тѣ громко го здрависали; въ сички тѣ храмове са приносяли жертвы, сичкій тѣ народъ ликувалъ. Когато му представили знакове тѣ на царско то достоинство, той помолилъ да позабавѣтъ възлаганье то имъ, защото желаялъ да получи подтвърденье то на горни тѣ богове. Той зелъ съсъ себе си на Капитолій *) жрецы тѣ, а тѣй сѣщо и Авгуры тѣ, които познавали бѣдуще то по полетѣванье то на птицы тѣ. Тукъ Авгуры тѣ му закрыли лице то, а самы станѣли издырѣ му, съ допиранье на десна та си рѣка у глава та му; молили са и са огледвали на самъ на татѣкъ, да бы по случайны знаменія узнали воля та на богове тѣ. Между туй на мегдана, при голѣмо народно стичанье, владѣяла дълбока тишина, — сички тѣ ожидали, що ще излѣзе. И ето отъ десна страна поевили са птицы, предвѣстници на добро. Тогази Нума облѣкълъ са въ царска та мантия и слѣзълъ отъ хѣлма при народа. Раздали са високи, радостны выкове и сички тѣ го здрависвали, като благочестивъ и обиченъ на богове тѣ человекъ.

Отъ сичко по напредъ, Нума распуснѣлъ 300-та тѣлопазители, съ които бѣ окрѣжавалъ себе си Ромулъ. Миролюбивый тѣ царъ желаялъ да живѣе довѣрливо,

*) Капитолій са наричалъ тогази Тарпейскій хѣламъ.